Koulussa tytöllä oli aina ystäviä. Yksi ylitse muiden; he olivat erottamattomat kauan. Mikä merkitys tällä korvaamattomalla ystävyydellä oli tytön itsetuntoon ja tämänhetkiseen persoonaan ollut, hän miettii itsekseen nyt, kun välirikosta on kulunut jo vuosia. Kyllä he vielä puhuvat, vaihtavat kuulumisia, mutta ei mikään ole niin kuin se oli ennen. Eikä se enää koskaan tule samanlaiseksi palaamaan. Nyt he sanovat hei ja puhuvat mitäänsanomattomista aiheista. Aiheista, joista tytöllä ei ole mitään sanottavaa, joten hän kuuntelee. On niin helppoa ajautua miettimään aikoja, jolloin tyttö oli luottanut elämänsä tuon toisen ihmisen käsiin. Tulevaisuus oli näyttänyt silloin toisenlaiselta; hän oli ollut kokonaisuuden toinen puolisko. Ajelehtiessaan vuosien takaisissa tapahtumissa tyttö elää ehkä parhaita muistojaan. Kaikki ne suunnitelmat, kaikki ne keskustelut. Tyttö toivoo, ettei koskaan unohda niitä hetkiä, vaikkakin niiden ajatteleminen satuttaa. Ehkä aika ojentaa kätensä ja lievittää kipua, niin kuin se on jo vuosien varrella hieman tehnyt. Muistot eivät vaan vielä ole löytäneet lopullista, kivutonta paikkaansa tytön olemuksessa. Tytöllä on ollut myös tunteita poikia kohtaan. Poikia, joihin täytyisi viitata miehinä jo nykyään. He ovat ehkä ajan kuluessa kasvaneet henkisesti, kuten on tyttökin, mutta tytön tunteet ovat vielä tuoreina hänen mielessään. Katumusta hän ei silti tunne, sillä jokainen suhde oli tarkoitettu opettamaan ja kasvattamaan häntä, hän tietää sen. Jos niiden kuuluu toimia, ne toimivat, sillä selvä. Jokaisen ihmissuhteen loppumiseen liittyy aina syy, jonka vuoksi suhteesta täytyy päästää irti. Erilaisuus tai tunteiden puuttuminen ovat esimerkkejä tytön ihmissuhteisiin kirjoitetuista pisteistä. Hän ei haluaisi muuttaa niistä yhtäkään, vaikka tunteita on vielä jäljellä. Tässä järki sanoo viimeisen sanan.